

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.373 van 30 mei 2017
in de zaak A. 216.846/XIV-36.639**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rafaël Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 destaatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 september 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 150.234 van 30 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.544 van 24 september 2015.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rafaël Jespers, dieverschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, dieverschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 17 juni 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf met toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), met name in functie van zijn echtgenote (en kinderen) die op 8 november 2012 werden erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 4 december 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeker een beslissing waarbij de voormelde aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Tegen die beslissing stelt verzoeker op 17 december 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 30 juli 2015 verworpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 10, 12*bis* en 39/65 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 25/2 en 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 9, 11 en 12.1 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 ‘inzake het recht op gezinshereniging’ (hierna: richtlijn 2003/86) en van “het algemeen beginsel van vermoeden van onschuld”.

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een foute interpretatie heeft gegeven aan de complexe bepalingen van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, die samen in overweging moeten worden genomen.

Artikel 12*bis*, § 4, van die wet bepaalt dat “in de gevallen bepaald in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, [...] het gemeentebestuur zich onverwijld [moet] vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde”. In het laatste lid van § 4 wordt bepaald dat de bepalingen van § 3, derde en vierde lid, en van § 3*bis* van toepassing zijn. Uit het samen lezen van deze bepalingen met artikel 12*bis*, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt volgens verzoeker dat de datum van het indienen van de aanvraag deze is waarop hij de vereiste documenten heeft neergelegd en niet de datum waarop het dossier naar de bevoegde staatssecretaris werd doorgestuurd, noch de datum van een eventueel ontvangstbewijs. Verzoeker acht de correcte interpretatie van de uitzondering in artikel 12*bis*, § 3*bis*, gekoppeld aan § 2, tweede lid, van dat artikel, hierbij cruciaal. Hij had zijn aanvraag ingediend op 12 juni 2013 en vermits geen beslissing werd genomen binnen de termijn van vier (of zes) maanden, moest het verblijf worden verstrekt. Verzoeker heeft hierop uitdrukkelijk gewezen in het eerste onderdeel van het eerste middel van zijn beroep tot nietigverklaring en hij besluit dat het bestreden arrest de voormelde wettelijke bepalingen en de motiveringsplicht miskent door de afgifte van het ontvangstbewijs als vertrekpunt te nemen.

Verzoeker voert in een tweede middelonderdeel aan dat de verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar artikel “25/2, § 1, C” geen materiële misslag vormt in de door het bestreden arrest voorgehouden zin. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt wellicht artikel 25/2, § 1, 1°, c, van het vreemdelingenbesluit bedoeld. Verzoeker acht de eigen invulling van deze misslag in het bestreden arrest als zou artikel 26/1, § 1, van het vreemdelingenbesluit zijn bedoeld, volledig in strijd met de inhoudelijke invulling in de aanvankelijk bestreden beslissing. Deze discussie is niet zonder belang vermits verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft laten gelden dat artikel 25/2, § 1, 1°, c, van het vreemdelingenbesluit niet van toepassing kon zijn op hem. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich niet in de plaats van de overheid stellen

en zelf een juridische grondslag bedenken waarvan duidelijk blijkt dat deze niet is bedoeld in de aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat zijn argument dat artikel 25/2, § 1, 1°, c, van het vreemdelingenbesluit niet op hem van toepassing is derhalve minstens had moeten worden beantwoord.

Verzoeker voert in een derde middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw een eigen juridische grondslag schept die niet is opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing door te stellen dat de grondslag met betrekking tot de neer te leggen documenten artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet is terwijl in die beslissing artikel 12*bis*, § 2, wordt aangeduid. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat verzoeker op basis van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet niet de vereiste documenten zou voorleggen terwijl te dezen artikel 12*bis*, § 4, van toepassing is. Deze laatste bepaling verwijst naar de voorwaarden van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet dat stelt dat, indien de aanvrager zich in buitengewone omstandigheden bevindt, hij alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt, evenals een bewijs van zijn identiteit. In artikel 12*bis*, § 2, eerste lid van dezelfde wet wordt dan gesteld welke documenten moeten worden voorgelegd, maar het artikel beperkt dit tot het indienen van de aanvraag bij de ambassade of het consulaat. Zelfs indien het bestredenarrest wordt gevolgd, moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met de artikelen 12.1 en 11.2 van richtlijn 2003/86, die niet in het Belgische recht zijn omgezet en die specifieke bepalingen bevatten betreffende gezinshereniging van vluchtelingen. Zo staat in artikel 11.2 van deze richtlijn dat de beslissing niet enkel mag worden gebaseerd op het ontbreken van stukken.

Verzoeker voert in een vierde middelonderdeel aan dat de door hem opgeworpen schending van het hoorrecht in het bestreden arrest wordt verworpen met het motief dat hij zelf het initiatief nam voor een aanvraag om toelating tot verblijf en hij dus in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te leggen. Uit de traditionele rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een bestuurde moet worden gehoord indien twee voorwaarden

cumulatief zijn vervuld, namelijk dat het gaat om een ernstige maatregel die van aard is om de belangen van de bestuurde zwaar aan te tasten en dat deze maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens verzoeker sluit dit aan bij het begrip “jegens een voor hem individuele maatregel” in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat niet kan worden aangenomen dat het hoorrecht niet van toepassing is omdat verzoeker zelf het initiatief nam voor een aanvraag. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat verzoeker met de aangehaalde elementen niet toelicht op welke wijze deze een ander licht op de aanvankelijk bestreden beslissing hadden kunnen werpen, worden de door verzoeker zeer concreet aangehaalde elementen bovendien miskend.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker in wezen het middel. Betreffende het vierde middelonderdeel voegt verzoeker toe dat zijn stelling betreffende het hoorrecht, met name dat hij moest worden gehoord daar de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund op zijn persoonlijk gedrag, wordt bevestigd door 's Raad arrest nr. 167.887 van 15 februari 2007. Verzoeker was niet in de mogelijkheid bij de aanvraag te anticiperen op de elementen die in de aanvankelijk bestreden beslissing zijn aangehaald.

Beoordeling

6. Verzoeker zet nergens uiteen op welke wijze “het algemeen beginsel van vermoeden van onschuld” met het bestreden arrest zou zijn geschonden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Uit de niet betwiste gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet wordt te dezen in ogenschouw genomen

zoals het luidde op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt in die vorm dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één van de in artikel 10 van die wet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt, evenals een bewijs van zijn identiteit. Overeenkomstig artikel 12*bis*, § 4, eerste lid, van deze wet moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze laatste van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, van hetzelfde artikel, wordt dit meegedeeld aan het gemeentebestuur dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. Verder voorziet artikel 12*bis*, § 4, derde lid, van de vreemdelingenwet dat de bepalingen van § 3, derde en vierde lid, van hetzelfde artikel van toepassing zijn. In het bedoelde derde lid wordt bepaald dat, indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, de vreemdeling wordt toegelaten tot een verblijf.

Artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° en § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet bevatten derhalve geen concrete termijn waaraan het gemeentebestuur moet voldoen voor een van de in die bepalingen vermelde verrichtingen. Uit artikel 12*bis*, § 4, derde lid, van die wet volgt, met verwijzing naar § 3, derde lid, van hetzelfde artikel, wel een beslissingstermijn voor de

minister of zijn gemachtigde van “een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs” bedoeld in § 3, eerste lid. Anders dan verzoeker voorhoudt, kan uit deze bepalingen geen termijn worden afgeleid die loopt vanaf het indienen van de aanvraag of het overleggen van de documenten. Verzoeker houdt nergens voor dat hem een ontvangstbewijs werd gegeven, meer dan zes maanden voordat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. Het in artikel 12*bis*, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde “document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend” wordt trouwens slechts afgegeven wanneer de minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk heeft bevonden, hetgeen te dezen niet het geval was. Een ander ontvangstbewijs is niet voorzien voor aanvragen op grond van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar § 3*bis* van hetzelfde artikel vermits deze paragraaf slechts geldt voor “familieleden van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en voormalig houder is van een Europese blauwe kaart”. Derhalve is de in deze laatste bepaling voorziene termijn van vier maanden “volgend op de datum van indiening van de aanvraag” te dezen niet relevant.

Uit dit alles volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft overwogen dat “artikel 12*bis*, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet echter enkel [vermeldt] dat het gemeentebestuur zich ‘onverwijld’ dient te vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde”, dat deze bepaling “geen concrete termijn bevat en zeker niet voorschrijft dat de toelating tot verblijf zou moeten worden toegekend wanneer een bepaalde termijn zou zijn overschreden”, dat “in zoverre verzoeker zich in dit verband zou beroepen op de termijn van 6 maanden die vervat is in artikel 12*bis*, § 3, derde lid, van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat deze termijn slechts begint te lopen wanneer een ontvangstbewijs van de aanvraag werd afgeleverd” en dat “aangezien hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in het bezit werd gesteld van een ontvangstbewijs, [...] verzoeker zich onmogelijk [kan] beroepen op de vervaltermijn die voorzien is in artikel 12*bis*, § 3, derde lid, van de vreemdelingenwet”.

Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

8. Wat de vermelding in de aanvankelijk bestreden beslissing van “art 25/2, § 1, C)” van het vreemdelingenbesluit betreft, wordt in het bestreden arrest op wettige wijze overwogen dat de onjuiste vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling niet betekent dat de aanvankelijk bestreden beslissing inhoudelijk niet correct is geformuleerd. Hierna wordt in het bestreden arrest niet enkel verwezen naar artikel 26/1, § 1, van het vreemdelingenbesluit maar ook naar artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet, naar luid waarvan de vreemdeling die de bedoelde aanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats ook “alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt, evenals een bewijs van zijn identiteit”. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de aanvankelijk bestreden beslissing zowel artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, en § 2, van de vreemdelingenwet als artikel 26/1, § 2, van het vreemdelingenbesluit worden aangehaald. Al heeft artikel 12*bis*, § 2, van de vreemdelingenwet op zich enkel betrekking op aanvragen die worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger bevoegd voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het land van herkomst, de daarin vermelde documenten moeten op grond van § 1, tweede lid, 3° van dat artikel dus ook worden overgelegd indien de vreemdeling zijn aanvraag indient via het gemeentebestuur in België. Zoals in het bestreden arrest wordt aangegeven, betreft het in het meergenoemde artikel 12*bis*, § 2, documenten “die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “[kan] verzoeker [...] niet worden gevolgd in zijn betoog dat de documentaire vereisten niet op hem van toepassing zouden zijn” en “toont [verzoeker] niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet rechtsgeldig kon beslissen dat de aanvraag onontvankelijk was omdat geen ‘gelegaliseerde huwelijksakte’, ‘medisch getuigschrift’ en geen

bewijs van goed gedrag en zeden [...] werden voorgelegd”. In het licht van het bepaalde in de voornoemde artikelen is deze motivering wettig.

Verzoekers kritiek dat artikel 25/2, § 1, 1°, c, van het vreemdelingenbesluit niet van toepassing kon zijn op hem, wordt in het bestreden arrest gevolgd zodat wat dat betreft geen verdere motivering was vereist. Met de verwijzing naar artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit en naar artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet wordt immers aangegeven welke volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de juiste bepalingen zijn. Uit de *supra* aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt dat het niet gaat om een eigen beoordeling door de annulatierechter in de plaats van het bestuur, maar om een toetsing van de inhoud van de aanvankelijk bestreden beslissing aan de te dezen van toepassing zijnde bepalingen. De al dan niet terechte verwijzing naar artikel 26/1, § 1, van het vreemdelingenbesluit kan de strekking van het bestreden arrest bovendien niet hebben beïnvloed vermits in de aanvankelijk bestreden beslissing ook is overwogen dat verzoeker niet alle in artikel 12*bis*, § 2, van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen voorlegt daar de aanvraag niet is vergezeld van een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een recent bewijs van goed gedrag en zeden en, zoals hoger is vastgesteld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze motivering op wettige wijze kon aanvaarden als zijnde in overeenstemming met de genoemde wettelijke bepalingen.

Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

9. Zoals uit punt 8 hiervoor blijkt, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing vermeld dat verzoekers aanvraag is ingediend met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In het te dezen van toepassing zijnde artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, wordt wat de over te leggen bewijzen betreft uitdrukkelijk verwezen naar § 2 van hetzelfde artikel. Verder in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat “betrokkene niet alle in art 12 bis § 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor[legt]”.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de verwijzing naar artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet dus geen nieuwe rechtsgrond aan de aanvankelijk bestreden beslissing vermits in de aanhef van die beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers aanvraag met toepassing van die bepaling is ingediend en die bepaling zelf uitdrukkelijk verwijst naar § 2 van hetzelfde artikel.

Het derde onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

10. Richtlijn 2003/86 is in het Belgische recht voor wat de gezinshereniging van vluchtelingen betreft omgezet door onder meer artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 11 van de wet van 15 september 2006 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’. Verzoeker toont niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van de desbetreffende bepalingen uit de richtlijn kan opwerpen. Verzoeker gaat immers voorbij aan de inhoud van artikel 12*bis*, § 5 en § 6, van de vreemdelingenwet waarin, in overeenstemming met artikel 11.2 van de voornoemde richtlijn, wordt bepaald dat rekening wordt gehouden met “andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd” indien de betrokken vreemdeling geen officiële documenten kan overleggen met betrekking tot de vereiste bloed- of aanverwantschapsband. Verzoeker werpt de schending van het voornoemde artikel 12*bis*, § 5 en § 6, niet op en hij heeft overigens nooit voorgehouden dat hij de vereiste documenten niet kan overleggen. Bovendien heeft artikel 12.1 van richtlijn 2003/86 betrekking op het bewijs van huisvesting, ziektekostenverzekering en inkomsten, terwijl noch het bestreden arrest noch de aanvankelijk bestreden beslissing daar enig verband mee houden.

Het derde onderdeel van het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

11. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12).

Het vierde onderdeel van het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

12. Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden

gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

In het bestreden arrest wordt verwezen naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat verzoeker zelf het initiatief nam om zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf in te dienen “waarbij hij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan”, dat de door verzoeker geciteerde arresten van de Raad van State geen precedentswaarde hebben en bovendien geen betrekking hebben op aanvraagprocedures maar op verwijderingsprocedures en dat “verzoeker weliswaar een reeks elementen aanhaalt met betrekking tot zijn familiale situatie, zijn strafvervolging in Turkije, zijn asielprocedure in Nederland, zijn uitleveringszaak voor de Belgische onderzoeksgerechten en zijn asielaanvraag in België, maar in gebreke blijft om concreet toe te lichten op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de onontvankelijkheidsbeslissing die het voorwerp vormt van de huidige procedure.” Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee niet de inhoud geschonden van het recht om te worden gehoord en het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of de voor de annulatierechter aangevoerde

elementen al dan niet tot een andere administratieve beslissing hadden kunnen leiden indien verzoeker vooraf was gehoord.

Het vierde onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

13. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

14. De verwerende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van verzoeker.

15. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om hetbedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...]”.

Te dezen geniet verzoeker juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van verzoeker als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De

verwerende partij toont geen “kennelijk onredelijke situatie” aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques